

skega ministerstva, povdarjal je, da bode, koliko je v njegovih močeh skrbel za blagor ljudstva in napravič za obstanek borečega se kmeta. No, bomo videli!

Državna zbornica je sklicana k svojim rednim sejam na dan 17. novembra.

„**Včasih ga brijem.**“ Cesar Jožef II., veliki ljubitelj kmeta, je imel navado, da se je kaj rad vozil sam in jako hitro. Nekoč se je pripeljal na neko francosko postajo mnogo poprej, kakor njegovi spremljevalci. Ker mu je bil dolg čas, šel je vneko gostilno, zahteval britev in milo (žajfo), ter se začel briti. Več ljudi je želno pričakovalo cesarja, med njimi tudi gospodar gostilne. Radoveden se toraj približa k tujcu, ki se je ne meneč za svojo okolico mirno bril in ga vpraša če znabiti on ve, kedaj bode prišel cesar, in če je znabiti on tudi eden iz med njegovih spremljevalcev. „Seveda“, mu odgovori cesar. Gostilničar ga sedaj začne povpraševati o tem in drugem in cesar mu uljudno odgovarja. Naposled pa vpraša gostilničar: „Ja, kako službo pa potem imate vi pri cesarju, da vse tako dobro o njem veste?“ Cesar mu smehlaje odgovori: „Včasih ga brijem!“

Krvavi dogodki v Innsbrucku. V Innsbrucku, v glavnem mestu Tirolske, je prišlo zadnje dni do krvavih izgrediv. Mesto je popolnoma nemško, a vendar se je ustanovila v njem italijanska univerza (visoka šola). Pri otvoritvi te šole obnašali so se italijanski dijaki jako samozavestno in prišlo je med njimi in med nemškimi dijaki do spopada. Italijani so imeli s seboj revolverje in nože, ter so planili proti nemškim prebivalcem, ki so se pridružili nemškemu dijaku. Začeli so med nje streljati in so ranili 3 osebe težko, 5 pa lahko. To je bil vzrok, da se je polastila celega mesta velikanska ogorčenost napram Italijanom. Vse je vrelo na ulice. Italijanska univerza je bila kmalu skoraj popolnoma razdejana. Vrhovni poveljnik vojakov v Innsbrucku, najvojvoda Jožef, ovidevši, da bi bilo jako nevarno pomiriti razgorčeno ljudstvo z vojaki, se je branil tega, še le, ko je ukazal cesarski namestnik Schwarzenau v drugič, da morajo vojaki iti Italijanom na pomoč, odrinil je oddelek cesarskih lovcev, da bi pomiril mesto. Ti vojaki pa so bili zopet večinoma Italijani. Ni čudo toraj, da je prišlo zopet do krvavih spopadov, pri katerih je bil neki nemški slikar in sicer zahrbtno umorjen. Nato je priklopela ogorčenost do vrhunca. Sedaj, ko to pišemo, še mesto ni pomirjeno. Brez dvombe je naša vlada kriva tem izgrediv. Zakaj pa vriva nemškemu mestu Italijane, ki itak kaj radi pogledujejo tje preko meje v Italijo. In ravno tirolski Nemci so svoj čas dokazali s potoki krvi, da ljubijo Avstrijo čez vse!

Tudi dobro. V nekem časopisu je bila čitati te dni sledeča častna izjava: „Žaljive besede, ki sem jih izrekla proti ženi Ani Mežnarjevi, s tem preklicujem ter izjavljam, da si je svojega otroka na pravičen način pridobila od svojega moža. — Sledi podpis.“

Okrajni glavar in njegova žena. V Müzzuschlag-u na Zgornjem Štajerskem je bil uslužben kot okrajni glavar (Bezirkshauptmann) neki plemeniti Hervaj,

še jako mlad mož. Pred letom in danom je srečal na sprehodu neko fino oblečeno, še mlado žensko, v katero se je tako zaljubil, da jo je vzel kmalu potem za ženo. Ta žena je bila njegova usoda! Imela je pred njim namreč že štiri može. Od prvega moža se je pustila sodnijsko ločiti v letu 1886. Ta mož je odšel v Ameriko in je baje tam umrl. Od drugega moža, ki še živi, se je ločila v letu 1894, od tretjega, o katerem se ne ve, kje je sedaj, v letu 1900. V ravno istem letu se je omožila v četrtič z nekim Meurinom. Ker še je bil ta zakon za časa zakona z okrajnim glavarjem veljaven, morala se je zagovarjati Hervaj ali prav za prav Meurin dne 29. p. m. zaradi dvojnega zakona pred okrožnim sodiščem v Leobnu. Njen zadnji mož, toraj okrajni glavar Hervaj, ki je prišel takoj, ko so jo izročili sodniji, ob službo, se je kmalu potem ustreril. Lahkomišelná žena je dobila štiri mesce navadne ječe.

Gospodarstvene in gospodinjske stvari.

Sušenje sadja. Letošnje leto se mora z ozirom na pridelek sadja imenovati prav dobro. Veliko se je sadja prodalo v bližnja mesta ali v daljne kraje, mnogo se ga je sprešalo, precejšna množina pa se ga je še obdržala za domačo rabo. Rane sorte pa za shranjitev črez zimo (ali za zimo) niso pripravne, sprešati ali prodati jih kmetovalci zaradi pomanjkanja kupcev ali pa kletne posode tudi niso zamogli, svetujemo toraj dotičnikom, da tako sadje (posebno hruške) na primerni način posušijo, da ga zamorejo si dobro užitnega shraniti za poznejši čas, do katerega bi se sveže nikakor ne dalo obdržati. Pri tem pa se je držati sledečih pravil:

1. Sadje za sušenje mora biti popolnoma dozorelo. Nezrelo, nerazvito, madežno in pokvarjeno sadje se ne priporoča za sušenje in tudi črvido ne velja. Istotako tudi testnatega in prezrelega sadja ne jemlji za sušenje.

2. Sadje mora biti snažno. Nabrano, onesnaženo sadje se mora predno oprati in osušiti, predno se olup, zreže ter v sušilnico ali v peč dene. Pri lupanju in rezanju opazuj največjo snažnost.

3. Jabolka se morajo vsekakor olupiti. Peščišče (gnjezdo jedra, Kernhaus) in lupina sta neprebavljiva in se tudi ne dasta mehko skuhati. Izvzeta je le lupina nekaterih rožnatih jabolk, fleinerja in zimske golubinjače. Manjše in srednje jabolke kakor n. pr. Borsdorferce samo olupimo ter peščišče izstisnemo brez da bi jih bilo treba razrezati. Večje jabolke se morajo na 4 do 6 koščkov razrezati ter ž njih peščišče odstraniti. Sladke jabolke postanejo skozi sušenje vlaknate, nekako usnjate in se ne dajo mehko skuhati. Pa tudi prekisle jabolke se ne priporočajo za sušenje. Najboljše suho sadje dajejo tiste, pri katerih je sladkor in kislina v pravem razmerju razdeljena, kakor n. pr. pri Kantovi in Lujzini jabolki, zimski parmeni, reneti i. t. d.

4. Hruške se smejo z lupino in peščičem vred sušiti, ker se da vse skupaj lepo mehko skuhati, da je užitno. Hruške, ki so nekoliko trpkega okusa, so za sušenje boljše, nego prav sladke in sočnate. Tepke in druge trde hruške moramo pustiti nekoliko časa ležati, da postanejo mehke, in take ti dajo potem prav dobro suho sadje.

6. Češplji (slive) se naj šele takrat sušijo, ko so popolnoma dozoreli ter grbavi postali. Taka je tudi z višnjami. Na kupe se nobeno sadje ne sme v sušilnico ali v peč spraviti, temuč vsak košček ali komad eden poleg drugega (hruške, češplje, višnje, orešnje po konci). Koščičasto sadje naj se s prvega polagoma suši, da ti ne izpusti iz sebe preveč soka, šele pozneje smeš vročino zvišati. Pri napol posušenem, koščičastem sadju se dajo koščice iztisniti in na ta način se dobi še lepše in okusnejše suho sadje.

6. Po sušenju mora sadje biti na svežem zraku, da se nekoliko izhlapi in svojo svitlo barvo obdrži. Preveč posušeno ali celo ožgano sadje ni dobro. Preblizo ognja se sadje napihne ter postane nerabljivo. Ako sadje v roki stisnemo in ne da več kaplje soka iz sebe, tedaj je dovolj suho. Shraniti se nikdar ne sme, dokler je še toplo. Ako se kaže na suhem sadju plesnoba ali celo pršice (Milben), tedaj se mora takoj še enkrat sušiti djati in sicer v prav gorjo peč. Ako se suho sadje shrani na suhem in zračnem prostoru, v kištah, s prevrtanim pokrovom ali pa v vrečah, ki se naj v podstrešje obesijo, tedaj se shrani 5 do 6 let. Namesto da bi toraj kmetovalec v dobrih sadnih letih svoje sadje napol zastonj oddal, naj si ga na primerni način posuši, kar mu bode prišlo prav dobro v prid, prej ali pozneje.

Želodčni in črevesni katar pri konjih, ki je pogostoma združen s koliko in drisko, povzročuje večinoma težka prebavljivost svežega ovsa. Ako oves ni bil dovolj suh spravljen, tedaj je še manje prebavljiv, ker v shrambi se je „navlekel“ in postal za poladnanje škodljiv. Tak oves se mora dobro presušiti, bodisi v peči ali v sušilnici, predno se konjem daje.

Ako konj bije, moramo ga prej ko slej te napake odvaditi, ker je nevarna drugim živalim kakor tudi ljudem. Priporoča se sledeče sredstvo, kojega se vsak gospodar lahko posluži: Obesiti se mora v hlevu na strop vreča (žakelj) s hojčjem napolnjena, ki se vsakokrat konjskih beder dotakne, kolikokrat konj nalo nazaj stopi. Konj začne takoj biti in dela to dalje časa. Slednjič se žival naveliča bitja ter takoj sprevidi, da mu to ničesar ne izda in konečno je čisto pomiri. Vreča naj se obesi vodoravno, in sicer, na katero je obešena, mora biti dovolj močna, da se konju ne posreči kak uspeh.

Spomin

občinske volitve v Spodnji Voličini pri Sv. Rupertu v Slov. goricah. (Spisal: Vedigakdo v Spodnji Voličini).

Dragi čitatelji „Štajerca“ Vi,
Ino tud' drugi pošteni Vi vsi,
Prosim, če z Vami se združiti smem,
Da od volitve Vam nekaj povem.

Kadar se razglasil volitve je čas,
Kak se godilo je takrat pri nas;
Pajtler in Keček sta 'mela skrbi,
Da do povedat' je nikomur ni.

Vse pripomočke si zmislila sta,
Da bi še lahko ob pamet prišla
Nista mir'vala po dne, ne po noč',
Moglo še priti je vino v pomoč!

Res, da je vino prav dobro bilo,
Nekim volilcem po krofi je šlo.
Saj za volilce 'ma Pajtler skrbi,
Z njegovim vinom se žeja gasi.

Župnik, jaz mislim, 'ma zdrave noge,
Lahko po gozdi in njivah še gre,
Ker mu volitva po glavi šumi,
Da mu vsak las že po konci stoji.

Keček prehodil pa največ je sam,
Od hiše do hiše, kak „petlarski“ stan.
Rajši bi tedaj na Klünašek šel,
Tamkaj bi kupico vina si vzel!

Pooblastilo si mora dobit',
K eni osebi še hoče on prit'
Misli, da ženska je mil'ga srca,
Kar bom njo prosil, znabiti mi da!

Mirna oseba ne vsliši prošnje,
Ktero nji Keček vsiliti če,
„Pooblastila vam nikdar ne dam,
Naj bo na eno, al' drugo že stran!“

Keček sprevidi, da s tega nič ni,
Takrat njo rajši pri miru pusti,
Resne besede še nji podeli.
„Zmislila še na duhovna boš ti!“

Zdaj se približal volilni je dan,
Ker je posestnikom dobro bil znan,
Vsak radoveden je, kak al' kaj bo,
V katero stran bode več glasov prišlo.

Pajtlerju, Kečku hudo se zdi,
Ker se premalo glasov pridobi.
V velkem mišljenju in stiskah si sta
Že nekoliko otožna oba.

Keček po vratji za Brličom leti
Tak, da mu suknja od hrbta stoji.
Vse v eni sapi mu hitro pove,
Da v pesniško stranko voliti ne sme.

Keček Brliča ni mogel trpet,
Zdaj pa k volitvi je dobro sprejet.
Še grehov odveze nekoč mu ni dal,
Ampak je praznega z cerkve poslal.

Res, da ponosna boš občina ti,
Ker, maš v odboru tud' Pajtlerja si.
More on meti povsodi svoj nos
Zraven? naj bode obut alj pa bos.